

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

Утре е Коледа.

Отъ нѣколко дни снѣгътъ непрестанно вали и покри цѣлата земя. Всичко живо се изпокри. Хората седятъ край затопленитѣ печки и си говорятъ за идващитѣ свѣтли праздници, а децата се гонятъ и очакватъ Бѣдни вечеръ, когато дѣдо Коледа ще дойде и ще имъ донесе играчки.

Само малкиятъ Димко е напустналъ бащинъ домъ и сега бавно върви изъ запусѣлата гора. Снѣжинки падатъ тихо и кацатъ леко като пчелички по клонитѣ и по остритѣ, зелени листа на бороветѣ.

Колко е тихо наоколо! Не се чува никакъвъ шумъ. Всичко се е спотаило въ своитѣ дупки и легловища.

Спрѣ се Димко до единъ старъ букъ, прояденъ отъ червеитѣ и годинитѣ, за да си поотпочине. Докато си мислѣше, още колко пжтъ му остава, изъ хрсталака се показаха две дълги уши. Тракнаха и остри като теслички жби.

— Кого диришъ по това време, Димко? — изцвѣрка тънко гласче.

Димко се зарадва. Кой ли му говори?